

V mistrovské éře zlínských hokejistů asistent hlavního trenéra **Jaroslav Stuchlík** stál ve stínu slovenského kouče a tvrdí:

Bokroš měl mnohem víc rád světla reflektorů

deník

Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Zlín – Po celé čtyři sezony zůstal v tmavém stínu velkého šéfa Ernesta Bokroše. Působil nenápadně. Titul si s jeho jménem okamžitě nespojíte. „Vůbec mi to nevedí,“ tvrdí **JAROSLAV STUHLÍK**, jeho první asistent. Jenže dost možná nebyl jeho mravenčí neviditelné práce se střiháním záznamů ze zápasů a ukazováním nedostatků, by Bokroš mohl jen těžko v euforii v posledních vteřinách pátého finále se Slavii mávat sakem. Na nedostatek pozornosti si ani po devíti letech od zlatého triumfu syn jedné z největších legend historie zlínského hokeje nestěžuje. „Ernest měl daleko víc rád světla reflektorů. Mně naopak nechyběly. S tím vůbec nemám problém ani dnes,“ přiznává pro seriál Deníku Stuchlík.

Vy jste se tedy spíš stranil veřejnosti. Kdybyste nemusel chodit na tiskové konference, ani byste se jich neúčastnil?

Zase tohle všechno k práci trenéra patří. Člověk se v podobné pozici nemůže schovávat. I za komunikací s médii je člověk placený. Ale že bych to sám vyhledával, opravdu ne. Ernest byl výraznou osobností, byl na očích. Takhle to mělo být a netrpěl jsem tím ani zpětně.

Navenek to vypadalo tak, že ve všem měl hlavní slovo a o všem

rozhodoval. Prosadil jste si něco vy?

Probíhala mezi námi diskuse, ale pochopitelně si to v hlavě přebral a udělal rozhodnutí. Nesl také největší odpovědnost, takže to bylo v pořádku. V žádném případě to nebylo tak, že by ho nezajímalo můj názor. Především pak první rok, protože českou extraligu tolik neznal. Čím déle tady ale byl, tím více se orientoval a znal i hráče. Ale nestěžuji si, že bych neměl realizaci.

Přítom na většinu tiskových konferencí po zápase jste chodil vy. Měli jste nějaký systém, nebo vás tam posílal?

Jak kdy. Někdy chtěl jít, jindy jsem šel já. Ani nevím, jestli to postupně přecházelo na mě, nebo to bylo nastavené takhle hned od začátku. Víím, že v závěru jsem už chodil většinou já. Ale ono pořád používáte a opakujete stejná slova. Rozhodně to není žádná zábava. Co tam také chcete pořád vymýšlet? Buď jste spokojený, nebo ne.

Takže už jste měl naučené fráze a používal jste je.

Když si vezmete, kolik se hraje zápasů. Kolikrát se příčiny úspěchů i nezdárů stále opakují. Buď vám to bruslí, nebo ne. Že by tam byla nějaká velká slovní variabilita, to v žádném případě.

Moc velký řečník jste tedy nebyl. To jste musel být pro novináře orfisek.

Pochopitelně čím méně toho řeknete, tím méně se budete opakovat. Ale to zase novináři nejsou rádi.

Jak jste měli rozdělenou spolupráci?

Měl jsem na starost zaznamenávání průšvihů, které se

NA STRÍDAČCE. Asistent trenéra Jaroslav Stuchlík (vpravo) měl během zápasů na starost zaznamenávání průšvihů, nedostatků a chyb hráčů. Poté je musel sestřihávat. Svě si jistě vyslechl i Miroslav Hlinka. Foto: archiv Deníku

na ledě staly. Následně pak jejich sestřihávání a ukazování chyb hráčům. Ernest se věnoval přímo koučinku.

Jste spolu dodnes v kontaktu?

Občas jezdim na hokeje do Trenčína, kde jeho mladší syn ještě vloni hrával. Letos jsme se potkali během turnaje Rona cup. Vidáme se tak dvakrát až třikrát do roka. Spíš ale řešíme současnost.

dím Miru Okála, jak líbá pohár v televizní upoutávce na hokejový pořad Bully.

V čem bylo tehdejší kouzlo týmu, který dosáhl historického úspěchu?

Paradoxně k tomu přispěla i předchozí nepovedená sezona, kdy jsme skončili až třinácti. Hráči měli v hlavách, že se tento průšvih už nesmí opakovat. Dalším důležitým

volalo asistenta místo hlavního trenéra?

S tím musí počítat každý, že se to může stát. Příčina problému byla v tom, že jsme u týmu zůstali déle, než bylo zdravé. Mohli jsme po třech letech odejít s jedním prvním i druhým místem. To by bylo super. Na rčení tři roky a dost něco bude.

Měl jste ambice se jednou pro-

znamenat, že má vyvěšen dres pod stropem Zimního stadionu Ludka Čajky?

Pamětníků, kteří jeho dobu pamatují, je čím dál méně. Pochopitelně jsem na něj hrdý. Lidé však už mají v hlavách jiné hráče, které si pamatují. Vždy to nějak vyšumí, přesto by měl mít člověk k historii úctu. I dnešní hvězdy budou ve čtyřiceti letech už stranou dění. Každá doba má své.

Souvisí vaše menší zarpulitost s tím, že jste se jako hráč v nejvyšší soutěži trvale neprosadil a odehrál jste jen v sezoně 24 zápasů a vstřelil čtyři góly?

O tom to není. Člověk má něco dáno. Pochopitelně když jsem ze Zlína odcházel, neskákal jsem radostí, ale s odstupem času si myslím, že jsem na nejvyšší soutěž neměl.

Nemrzí vás to?

Mrzí – nemrzí, tohle někdy neovlivníte. Nebyl jsem extra bruslař, takže to nebyla soutěž pro mě. Buď na to máte, nebo ne.

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 JAROSLAV STUHLÍK?

„Po odchodu ze zlínského klubu jsem trénoval dorost v Olomouci a poté ještě jednu sezonu druholigový tým Bobrů z Valašského Meziříčí. Dnes se plně věnuji agentuře na zastupování hráčů, kde mám především na starost vytipování nových tváří.“

Jak jste se vůbec poznali?

Poznal jsem ho při schůzce před podpisem smlouvy hned po sezoně. Tenkrát trénoval Zvolen a myslím, že prohráli ve finále s Košicemi. První jednání s ním vedl tehdejší generální manažer pan Venera. Byl jsem mu představen jako asistent. Ještě předtím jsme ale proti sobě zřejmě hrávali v mládežnických kategoriích, protože jsme od sebe pouze o rok. On v dresu Karviné a já za Zlín. Ale bylo to pro oba anonymní, neznali jsme se.

Jeho manželka prý byla vaší sousedkou. Je to pravda?

To vím přímo od ní. Bylo to v době, kdy si spíš pamatují kluky, se kterými jsem se honil na plácku v tenisákem. To bylo hodně dávno. Ale nemám důvod jí nevěřit, že to tak je.

Jak jste na tuto informaci reagoval?

Nejdříve mi to řekl Ernest, který se to dozvěděl od ní. Ona pak občas přijela na hokej do Zlína. Měli jsme taková pozápasová sezení, kde jsme se o tom pobavili. Pokud skutečně bydlela, kde říkala, byli jsme skoro sousedi. **Ve Zlíně jste strávil už část nevydařené sezony 2002/2003. Čekal jste, že na střídačce dále zůstanete?**

Působil jsem u mládeže a měl jsem tendenci se k ní vrátit. Ale tím, že jsem v průběhu sezony odešel, se můj post u juniorů obsadil a volné místo dostal jsem to befelem, protože jsem chtěl u trénování zůstat. Byla mi nabídnuta pozice asistenta a Ernest souhlasil. **Vzpomínáte často?**

Abych řekl pravdu, moc často ne. Nejčastěji, když vi-

momentem byl návrat Petra Lešky, který je pro Zlín dlouhodobě klíčovým hráčem. Také k tomu přispěl příchod neokoukaného trenéra Bokroše, který je známý vyžadováním disciplíny.

Vybarvíte si ještě dnes moment, kdy jste se dotkl mistrovského poháru?

Už si to přesně nepamatuji, ale myslím, že to bylo až v šatně. Na ledové ploše byl takový šrumelec, že jsem tam byl spíš divák. Poté byl ale pohár naplněn šampaňským, takže jsem si také usrkl.

Jak střídačka prožívala poslední minuty a vteřiny pátého finále?

I minuta je v hokeji pořád dost času. Ale poslední vteřiny už zavládla úleva. Nemělo to kam uhnout. Fanoušci vytvořili fantastickou kulisu. Člověk měl dojem, že se kolem něj odvíjí film, který ani není pravdivý. Bylo to nádherné.

Co si pamatujete z mistrovských oslav?

Především jízdou vláčkem po Zlíně, oslavy v 603 a Ernesta, jak střiká Dom Pérignon do stropu. Věděl jsem o lepším způsobu, jak s ním naložit. Účastnil jsem se spíš povinných akcí a oslav s celým mužstvem. Ať už to bylo se zástupci města, nebo setkání na náměstí s fanoušky. Jsou to příjemné vzpomínky. **Bujarých alkoholových oslav v barech jste se neúčastnil?**

Kdepak, to byla hráčská záležitost. Byli jsme jen v 603, ale to byla zase společná akce. Ale když už se tým rozpadl na party, dalších jsem se už neúčastnil. Ani nevím, kde všude kluci byli.

Jak jste přijal konec na zlínské střídačce, když tehdejší vedení po nevydařených výkonech od-

sadit v extralize jako hlavní trenér?

Ambice jsou jedna věc, ale ta druhá je, že musíte být vhodný typ na tohle povolání. A já moc ambiciózní nejsem. Už tohle se s touto profesí neslučuje. Trenér musí mít hlad po vítězství pořád opakovaně. Jestliže upadne do určité letargie, na střídačce nemá co dělat. Hokej mě baví, ale ambiciózní nejsem. A trenér by měl být ctizádostivý. Ale nechci, aby to vyznělo tak, že jsem rád prohrával.

Jak titul prožíval váš tatínek a jedna z největších legend zlínského hokeje?

Jako zlínský patriot z něj musel mít velkou radost. Právě oni zlínský hokej na přelomu padesátých a šedesátých let nastartovali. Slavili první postup, kdy nakoukli do nejvyšší soutěže. I když poté následovaly roky sestupů a postupu, je pěkné, že se titul ještě dožil.

Pod jeho vedením jste si i zahrál v sezoně 1976/1977 nejvyšší soutěž. Byl na vás přísnější?

To bylo v době, kdy se zrovna sestupovalo a postuovalo. Většinou se padalo s velkým bodovým odstupem. Už po dvacátém kole měl Zlín ztrátu dvacet bodů. I proto dostávali hodně příležitosti mladí. A jestli byl přísnější? Myslím, že mě bral jako ostatní kluky. Ale tohle musí posoudit někdo zvenčí.

Jaký je to vůbec typ člověka? Pamatujete si ho jako hráče?

Byl to velký srdcař a bojovník. Ale jako hráče si ho zase moc nepamatuji. Aktivní kariéru končil v roce 1966, a mně bylo tenkrát osm let. **Co pro vás osobně jako syna**

U BOBRŮ. Posledním trenérským angažmá Jaroslava Stuchlíka byla druholigová střídačka Valašského Meziříčí. Foto: Deník/M. Havran

ÚSMĚVY. Trenérská dvojice zlínských hokejistů Ernest Bokroš (vpravo) a Jaroslav Stuchlík má dobrou náladu. Foto: archiv Deníku